

УДК 821.161.2-3.09

Майстренко Людмила

Миколаївський національний університет

ім. В.О. Сухомлинського

м. Миколаїв, Україна

Lyudmilamay1@gmail.com

Maystrenko Lydmila

Mukolaiv National University

Mukolaiv, Ukraine

Вселенська любов в поетів принципату Августа Ecumenical love of poets of principality Augustus

Анотація: Стаття присвячена Еросу Вергілія та Овідія. Хоч обидва поети відзначаються різними світоглядними позиціями і по-різному ставляться до принципату Августа, проте любовне ствердження всього існуючого і вселенська любов є спільною темою їх творчості.

Ключові слова: Ерос, вселенська любов, любов до всього сушого.

Summary: The article dedicated to Eros of Virgil and Ovid. Although both poets are noted for different ideological positions and in different ways refer to the principality of Augustus, but the affirmation of all existing and universal love is a common theme of their creativity.

Key words: Eros, universal love, love for all creatures.

Постановка наукової проблеми: Ідея вселенської любові, тісно пов'язана з гармонійною незмінністю світу античної людини – важлива тема творчості Вергілія та Овідія. Обидва поети відстоюють неписаний закон любові до всього сушого як шлях до універсальних цінностей людського буття. Цей найгуманніший закон любові до свого ближнього, підніме згодом на щит християнство.

Мета статті: Дослідити спільні риси вселенського Еросу в поезії Вергілія та Овідія.

Огляд останніх досліджень і публікацій: Об'єктом дослідження О. Білецького, А. Содомори, М. Гаспарова, О. Дримби, К. Сегала та інших вчених. Проте вона залишається актуальною, невичерпною і може стати поштовхом для подальших студій.

Виклад основного матеріалу: У поєднанні вченого та чуттєвого александризму з епікурейським ідеалом тихого життя на лоні природи створювався перший збірник поезій Вергілія – «Буколіки». Буколічний стиль присутній майже в кожній еклозі Вергілія. Пастухи кохають і грають на сопілці, змагаються між собою у піснях на лоні ніжно-квітучої природи в Сицилії або у міфологічній Аркадії, країні умовно-казковій, де казка межує з римською реальністю і наповнена нею.

Тінь дерев, дзюрчання струмків, спів цикад, цвітіння природи – з усіма барвами італійської землі, з улюбленим надвечір'ям поета – постійні мотиви ідилічного світу Вергілія, який спонукає до кохання. Колорит першої еклоги – цілком ідилічний. Під навислим гіллям густолистого бука, напівлежачи, Тітір безтурботно виграє на сопілці пастушій мелодії у присутності Мелібея з козами. Вдалині – ландшафти сільських садиб (*villarum*), освітлених осіннім промінням сонячного заходу; струмить димок, піднімаючись над покрівлями скромних хиж, віщуючи кінець трудового дня; селяни готуються до вечері, і тінь високих гір, спадаючи на землю, стає ширшою і темнішою. Ідилічний відпечаток, яким перейняті усі сценки еклоги, помітно проявляється в мові героїв, їхніх взаєминах, у ескізах пастушого побуту.

Пейзаж в еклогах – це своєрідний герой, учасник дії, творець різноманітних витончених поетичних настроїв, уперше з такою глибиною відтворених у римській поезії. «Буколічний пейзаж Вергілія – це цілющий, благотворний вплив на людину. Весь буколічний космос – рослини, тварини, люди – об'єднані в еклогах глибокою спорідненістю. Так буде в поемі «Георгіки» і у великому епосі «Енеїда» [3, с. 26]. І це цілком здоровий погляд

на світ, характерний для стародавніх греків та римлян.

В античній естетичній думці завжди панував об'єктивний погляд на світ і природна органічність життя. Концепція здоров'я і *modus vivendi* античної людини передбачали глибокий зв'язок людини і природи. Космос для стародавнього грека – найдосконаліший твір високої мистецької краси, одночасно – джерело життя, спільний для всіх дім, всесвітня оселя, красива та комфортна з людиною, його органічною частиною. Тому у неповторно-буколічному світі поета любов до природи звучить взаємним почуттям, оспіваним тужливими рядками:

Тітіра тут не було. Самі ж оті, Тітіре, сосни

Кликали тужно тебе, самі ті сади та струмочки [5, с. 113].

Тітір – то сам поет, що співає сільським краєвидам («Пісню сную не глухим: її гай повторяє відлунням»). Його образ не раз зринає в пастушому одязі, і найчастіше – спогадами про далеке дитинство у батьківській садибі. Перша еклога закінчується щирою розмовою двох пастухів та спокійним пейзажем улюбленого поетом надвечір'я. Усі еклоги «Буколік» перейняті любов'ю поета, нащадка хліборобів, до власного коріння, вражають «дивним відчуттям взаєморозуміння між людиною і світом природи» [5, с. 113].

Любов і поезія – дві сфери у житті аркадійців Вергілія, в яких відображається це творче начало, той розквіт і добробут людей і природи, які залежать від присутності вищих сотворінь – коханої та поетів, улюбленців богів. Світ села разом із пастухами Вергілій перетворив у блаженне царство краси та людяності, яке завжди спонукає до любові. Поезія також причетна у «Буколіках» до божественного світу.

У сьомій еклозі Тірсіс і Корідон, змагаючись у піснях, прославляють своїх коханих Філіду та Галатею. «Уявлення про те, що присутність вищого сотворіння пробуджує життєві сили, – слушно зауважує Н. Морева-Вулих, – має глибоке коріння у релігійній та історичній літературній традиції» [3, с. 34]. Ще в Гомера під час шлюбного єднання Зевса і Гери на Іді із землі піднімаються трави і розпускаються квіти. Лукрецій у вступі до поеми «Про

природу речей» (рядки 1-10) називає Венеру «годувальницею» – алма. Горацій в оді, що прославляє Августа (IV, 5), порівнює появу імператора з приходом весни. «Цей мотив був широко розповсюджений в елліністичній поезії, у Феокрита, у гімнах Каллімаха, а потім і в офіційній літературі Риму. Але у ставленні до коханої римляни користувалися ним частіше, ніж греки...» [3, с. 34-35].

Сором'язливий поет, який уникав жінок, жив самотньо, не зумів приховати свого першого душевного потягу до краси. У VII еклозі «Буколік» устами пастуха Дамона розкривається порух першого почуття в душі юного Вергілія, злитого в уяві поета з образом батьківського саду, росяних яблук і ніжної дівочої руки, що потягнулася за стиглими плодами.

Ти ще дівчатком була, – я в саду тебе нашим побачив.

Росяні яблука з матір'ю ти, пам'ятаю, зривала.

Я супроводжував вас, дванадцятирічний хлопчина,

Й міг уже сам до гнучких гіллячок дотягтися рукою.

Тільки побачив – пропав! Таким неспокоєм пройнявся [5, с.114].

Отже, немає сумніву, що і очищена любов, і творча праця, і любов до рідної землі, до зоряного неба, до природи починаються з еротичного потягу – з *libido*.

З *libido* починалося й трагічне кохання Дідони до Енея. Образ Дідони – один з найтрагічніших образів у римській літературі. Вергілій нагадує: навіть у найтяжчих ударах долі все людське нам на чуже. Воно потребує співпережиття. І в цьому полягає *humanitas* поета.

Співчуваючи Дідоні, Вергілій засуджує її кохання до Енея як згубну, руйнівну силу. Поет проводить паралель між природним шалом у тваринному світі та людськими пристрастями: жадібністю, егоїзмом, вважаючи їх варіантами ненаситної захланності. Сюди ж відноситься й божевільний шал любовної пристрасті. Проте очищену, тобто ідеальну любов у платонічному значенні, поет не заперечує. Вона починається з любові до рідної землі, до краси і панує в усіх його творах. Це любов до природи, яка пронизує художній

світ поета, до рідних ларів і пенатів, любов до батьків та батьківсько-материнська любов, взаємно-дружня любов між спорідненими душами, врешті-решт – любов до всього суцього: до дерев, небесних світил, космічного життя.

Любов, оспівана у «Метаморфозах», дуже різна. Овідій – неперевершений майстер кохання і в «Метаморфозах». Він передає різні прояви Еросу, який пронизує весь світ, усе живе. Кохання у «Метаморфозах» шалене і жагуче (Медея), чисте й промінне (Пірам і Тісба), незрозуміле й руйнівне (Мірра і Бібліда), ніжне і вірне (Кейк та Альціона), епічно-героїчне (Девкаліон та Пірра) тощо. Ерос лагідний та ніжний у зрілого подружжя Філемона та Бавкіди, що скромно живуть у своїй старенькій хижині. Проживши життя у подружній любові, Філемон та Бавкіда і після смерті хочуть бути разом. Волею богів вони вкриваються зеленню і стають деревами, що ростуть з одного кореня:

*Зеленню вкривсь Філемон; придивляється старець: неждано
Зазеленіла й жона, і шумить вже над ним і над нею
Листя рясне. «Прощай!» – він їй шепче. – «Прощай!» – одночасно
Мужу шепоче й вона... [4, с. 150]*

Проте найзворушливіше, глибоко психологічно, Овідій змальовує кохання Кейка та Альціони. Побачивши свого милого мертвим на піску морського берега, вона так затужила за ним, що відразу полетіла над морем жалісною птицею чайкою.

*Крилами вже замість рук обійняла свого милого шию
Вже не вустами – холодним твердим обціловує дзьобом [4, с. 205].*

Милостиві Боги обернули їх обох на птахів.

Овідій, слушно зауважує Г. Гугель, весь випромінює людяність. «Великий знавець людської душі, він уміє проникнути в її найпотаємніші куточки, викликати відповідні реакції» [6, с. 57].

«Метаморфози» віддзеркалюють багатогранне життя з фатальними парадоксами. Так юнак Нарцис прагне самого себе (I, 466-468). Закоханий Аполлон-цілитель, допомагаючи іншим, не може зарадити самому собі. Щастя,

якого так бажав Мідас, повертається для нього нещастям. Проте найбільшим парадоксом є сама метаморфоза. «Ти залишишся живою, але перестанеш бути собою», – пророкує Феб Аталанті (X, 566). «Якщо він пізнає самого себе, це його занапастить», – звучить пророцтво Нарцису (III, 348). Парадоксальна метаморфоза торкнулась самого Овідія. Поет-життєлюб, закоханий у розкішний Рим, тонкий знавець краси волею Августа перетворюється у безпомічного вигнанця, який опиняється у найвіддаленішому куточку Римської імперії. І у скіфських степах, забутих богом, він завершує свій життєвий шлях. Кожне перевтілення у «Метаморфозах» оповите серпанком туги, часто викликає жаль і співчуття.

Одвічно-безконечні перевтілення, якими рясніють Метаморфози Овідія, і які виникають на кожному кроці в житті, безумовно, «продиктовані такими ж безконечними мінливостями долі, якими рясніла вся римська історія часів Овідія» [7, с. 149]. З великою вірогідністю можна сказати, що саме ця тривожно-неспокійна настроєність поета, який ніде не бачив твердої точки опори, змушувала його звертатися до міфологічного світу, щоб відтворити різноманітні життєві колізії, які набували форми первісного перевтілення.

При усій своїй легкості Овідій усе-таки глибоко відчуває соціальне зло і яскраво зображує його, видобуваючи матеріал з різних міфів. Це по-перше. По-друге, заглиблення Овідія у фантастичний світ міфу в деякій мірі було втечею від недосконалостей реального життя, яке, як слушно зауважує американський вчений К. Сегал, не завжди відповідає емоційним потребам людини. Звернення до міфів трансформує також жорстокі сторони об'єктивної реальності у пряму її протилежність, щоб задовольнити естетичні потреби людини, згладити жорстокості, якими сповнене життя [7, с. 170]. Сказане відноситься до перевтілень на любовну тематику. Можна зрозуміти горе видатного співця і музиканта античного світу, який, втративши кохану Еврідіку, у нестерпній тузі хоче повернути її до життя. Ревнива дружина Юпітера Юнона намагається знищити усіх коханок Зевса, перетворюючи красунь у потвор. Прекрасно-осаяна Дафна, втікаючи від переслідувань ненависного їй, але закоханого в неї

Аполлона, рятується від бога метаморфозою.

У міфі про Нарциса, його герой гордий та холодний, відкидає будь-яке кохання, до німфи Ехо зокрема, але закохується у самого себе, у своє відображення у воді, й гине з туги через те, що не може зустрітися з коханою істотою. Після його смерті замість нього з'являється квітка з жовтою серединою й білосніжними пелюстками. І тут маємо справу не тільки з виявом індивідуального самопізнання, а й з його критикою.

Овідій, який глибоко пізнав насолоду індивідуального самоствердження, добре розуміє обмеженість і навіть трагізм такого самоствердження. Про це свідчать метаморфози про змагання людей з богами, з незмінними картинами загибелі цих людей, які не знайшли свого справжнього місця в житті. Таким є змагання Пенфея з Вакхом, Арахни з Мінервою, Ніоби з Латоною, Марсія з Аполлоном. Міф про Актеона розповідає про недозволенність простим смертним споглядати недосяжну божественну красу. Під час полювання Актеон випадково забрів у священний грот, де купалася у прозорих водах богиня Діана зі свитою німф. Мстива богиня, дотягнувшись устами до хвилі, порскає нею в лице юнака і зрощує його волосся, перетворюючи негайно в оленя зі словами: «Йди та розкажуй тепер, коли щось розказати зумієш. Як ти роздягнену бачив мене» [4, с. 55]. Власні собаки Актеона, побачивши оленя, розірвали його на шматки (III, 131-252).

Події поеми відбуваються на неозорій землі з її полями, лісами, горами і на високому Олімпі, на морі і в темному царстві мертвих. Як і в житті, все тут тече, змінюється, переливається з одного тіла в інше, виграє білими, рожевими, червоними, голубими, зеленими, шафрановими барвами. Поруч з добром крокує зло, любов змінюється ненавистю, вірність зрадою і навпаки. Боги постійно закохуються у простих смертних.

Перебравши усі відтінки міфологеми Еросу – від грубої хтивості богів у першій книзі до зворушливої історії двох підлітків (Пірам і Фісба), обірваної передчасно; від трагічних новел про злочинну любов (Мірра) до картин ніжної подружньої вірності (Кеїк та Альціона, Філемон та Бавкіда), любові

материнської, любові ідилічної тощо, Овідій у промові Піфагора поширює ідею любові на все живе, на всі людські відносини, на тваринний світ, на земні створіння, пов'язуючи мотив метаморфози з ідеєю вселенської любові. Все тече, все змінюється. Все одухотворюється вічною душею, яка переливається із тіла в тіло. Тому людина повинна любити все живе, утримуючись від м'яса тварин.

Ідею вселенської любові на зорі грецької філософії розвивав Емпедокл у своїй поемі, стверджуючи, що світобудова – це кругооберт чотирьох стихій, які притягуються між собою силою любові і відштовхуються силою ворожнечі. Відголоски цього вчення вловлюються в описі хаосу, у промові Піфагора та на початку «Фаст». Проте якщо в Емпедокла любов – поняття релігійно-філософське, в Овідія – людське. «Добродушний Овідій стоїть в кінці цього ж самого ланцюга, на початку якого стояв глибокодумний Емпедокл», – зауважує М. Гаспаров [1, с. 30].

Ідея вічної гармонійної незмінності була характерною для свідомості античної людини. Її виразив Вергілій в «Енеїді», вона прозвучала в одах Горація, в усіх творах Овідія. Проте у «Метаморфозах» Овідія вона повернулася любовним ствердженням всього суцього: міфологічний світ, божественний та вічний світ богів змінився вічним людським світом, обґрунтованим метаморфозою, що передбачає не смерть, а тільки перехід з одного стану матерії в інший. На зміну міфологічному осмисленню світу, що тримався на родинному Еросі, приходить нове його осмислення з любов'ю до людини та всього існуючого.

Антична література знала різні види Еросу. Овідій уперше у світовій літературі у «Метаморфозах» оспівав любов-взаєморозуміння. І ця любов може бути довгою і щасливою. Любов для Овідія – єднання та благо, бо тільки в коханні люди можуть зблизитися і порозумітися, знайти спільне рішення своїх важливих проблем. Овідій переконаний в цьому. І це переконання наповнює усю творчість поета. Вона оспівана у «Метаморфозах» на прикладах кохання Кеїка та Альціони, Пірама і Тісби, Кефала та Прокриди, подружньої пари

Філемона та Бавкіди.

Усі незгоди, які зустрічаються у світі та людському житті на різних рівнях, Овідій намагався розв'язати шляхом Еросу, вважаючи його найбільшим благом та радістю. Вергілій та Лукрецій заперечували кохання, називали його згубною силою та грубою егоїстичною хтивістю, яка спричиняє страждання людині. Овідій спростовує такий погляд. Він відкидає любов одностатеву, любов за гроші, з обов'язку, стверджуючи любов природну до жінки, добровільну та взаємну.

Розглядаючи міфологему Еросу у творах Овідія різних періодів можемо зробити висновок, що поет висвітлює різні варіанти основної міфологічної моделі – від лібідо в ранніх творах до вселенської любові у «Метаморфозах». Поет заперечує писані закони Августа, відстоюючи неписаний закон любові, яким живе і дихає вся природа. Цей найгуманніший закон любові до ближнього, до всього суцього, підніме згодом на щит християнство.

Висновки: Дослідження вселенського Еросу в поетів принципату Августа Вергілія та Овідія допомагає глибше осмислити художній світ кожного автора, розкрити універсальні цінності людського буття.

Список використаних джерел

1. Гаспаров М.Л. Три подступа к поэзии Овидия / М.Л. Гаспаров // Овидий. Элегии и малые поэмы / Овидий ; пер. с лат. С. Шервинского. – М. : Худож. лит., 1973. – С. 5–32.
2. Гаспаров М. Вергилий – поэт будущего / М. Гаспаров // Вергилий. Георгики. Буколики. Энеида / Вергилий ; пер. с лат. – М., 1979. – С. 5–34.
3. Морева-Вулих Н.В. Римский классицизм: творчество Вергилия, лирика Горация / Н.В. Морева-Вулих. – СПб. : Акад. проект, 2000. – 270 с.
4. Овідій Публій Назон. Метаморфози / Публій Овідій Назон ; пер. з лат., передм. та прим. А. Содомори. – К. : Дніпро, 1985. – 300 с.
5. Содомора А. Жива античність / А. Содомора. – Львів : Срібне слово, 2008. – 181 с.

6. Gugel G. Orpheus' Gang in die Unterwelt in die Methamorphosen Ovids // In *Zwa antica godiste anne* / G.Gugel. – Skoplje, 1972. – S. 35–59.
7. Segal C. Ovid's Orpheus and Augustan ideology / C. Segal // *Transaction of American Philological Association* : Ginn & Co. – 1972. – Vol. 103. – P. 473–494.

REFERENCES

1. Hasparov M.L. Tri podstupa k poesii Ovidia / M.L. Hasparov// *Ovidij Elegii i mali poemi* / Ovidij: per. S lat. S. Schervinskogo. –M. Chud. lit. 1973 – P. 5–22
2. Hasparov M.L. – poet budusheho / M. Hasparov // *Vergiliy. Georgicy. Bukoliky.Eneida* / Vergiliy; per.z lat. – M., 1979. – p. 5 – 34.
3. Moreva – Vulych N.V.Rymskiy classicism: tvorstvo Vergilia, lyrica Horatia / N.V. Moreva – Vulych. – SPb.: Akad.proect,2000. – 270p.
4. Ovidij Publij Nason. Metamorphoses / Publij Ovidij Nason; per. z lat.,peredm. ta prum. A. Sodomory. – K.: Dnipro, 1985. – 300p.
5. Sodomora A. Zyva antychnist / A. Sodomora. – Lviv: Sribne slovo, 2008. – 181 p.
6. Gugel G. Orpheus' Gang in die Unterwelt in die Methamorphosen Ovids // In *Zwa antica godiste anne* / G.Gugel. – Skoplje, 1972. – S. 35–59.
7. Segal C. Ovid's Orpheus and Augustan ideology / C. Segal // *Transaction of American Philological Association* : Ginn & Co. – 1972. – Vol. 103. – P. 473–494.

Прізвище, ім'я, по батькові	Українською	Майстренко Людмила Володимирівна
	Англійською	Maystrenko Lydmila Vladimirovna
	Російською	Майстренко Людмила Владимировна
Науковий ступінь, вчене звання	Українською	Кандидат філологічних наук
	Англійською	Candidate of philological sciences
	Російською	Кандидат филологических наук

Місце роботи (повна назва організації), посада	Українською	Миколаївський національний університет ім. В.О. Сухомлинського, старший викладач кафедри іноземних мов
	Англійською	Mukolaiv National University Senior lecturer of the chair of foreign languages
	Російською	Николаевский национальный университет им. В.А. Сухомлинского
		Література, психологія
Коло наукових інтересів		Literature, Psychology
Тематична рубрика журналу		Литература, Психология
Повна назва статті	Українською	Вселенська любов в поетів принципату Августа
	Англійською	Ecumenical love of poets of principality Augustus
	Російською	Вселенская любовь у поэтов принципату Августа
Розгорнена анотація статті (150 – 250 слів)	Українською	Людина з її пристрастями – головна тема творчості Вергілія. Любовними стражданнями сповнені «Буколіки» поета. Проте Вергілій заперечує любовну пристрасть. У «Георгіках» Вергілій продовжує тему заперечення любові як згубної пристрасті. Відсутність пристрастей, праця на своє благо і благо природи, вселенський Ерос з любов'ю до всього суцього – головна тематика сільськогосподарської поеми Вергілія. В «Енеїді» Вергілій також заперечує любовну хіть. Автор «Енеїди» свідомо будує драму Дідони за прикладом величних творінь давньогрецьких трагіків. У

	<p>«Метаморфозах» Овідій поглиблює тему Еросу. У поемі безперервних перевтілень, де метаморфоза передбачає кульмінацію емоціонального напруження, є болісним процесом, Ерос Овідія забарвлений смутком і жалем. Проте у своїй поемі вперше в античній літературі поет стверджує любов-взаєморозуміння на прикладах багатьох перевтілень. Ерос Овідія у ранніх творах починався з libido, а у «Метаморфозах» він завершився вселенською любов'ю до всього суцього. Поет оспівує вічну гармонійну незмінність, характерну для свідомості стародавніх греків та римлян. З глибоким співчуттям поет розкриває пристрасть, яка руйнує чарівний і благородний образ карфагенської цариці.</p>
Англійською	<p>The man and his passions is the main theme of creativity of Virgil. The poet's "Bukoliki" are filled with love suffering. However, Virgil denies passion. In the "Georgics" Virgil continues the idea of denying love as destroying passion. Lack of passion, work for good and for benefits of nature, universal Eros with love for all creatures are the main focuses of the agricultural poem of Virgil. In "Aeneid" the poet also denies the love lust. The author of "Aeneid" consciously builds Dido's drama as an example of the great creatures of ancient Greek tragedians. In "Metamorphoses" Ovidius deepens the idea of Eros. In the poem of continuous reincarnations, where metamorphosis predicts the culmination of emotion is a painful process, Eros of Ovid is marked with sadness and guilty. However, in his</p>

	<p>poem for the first time in ancient literature , the poet affirms love-mutual understanding on the examples of many reincarnations. Eros of Ovid started with libido in his early writings and ended with universal love for all creatures in “Metamorphoses”. The poet praises the eternal immutability characteristic for the consciousness of the ancient Greeks and Romans. With deep sympathy, the poet reveals the passion that destroys the charming and noble image of the Carthaginian queen.</p>
Російською	<p>Человек и его пристрастия – главная тема творчества Вергилия. Любовными сраданиями наполнены «Буколики» поэта. Однако Вергилий отрицает любовную страсть. В «Георгиках» поэт продолжает тему отрицания любви как пагубной страсти. Отсутствие страстей, труд на благо природы, вселенский Эрос с любовью ко всему сущему – главная тема сельскохозяйственной поэмы Вергилия. В «Энеиде» Вергилий также отрицает любовную похоть. Автор «Энеиды» сознательно строит драму Дидоны по примеру величественных творений древнегреческих драгиков. С глубоким сочувствием поэт раскрывает страсть, которая разрушает очаровательный и благородный образ карфагенской царицы. В «Метаморфозах» Овидий углубляет тему Эроса. В поэме «Беспрерывных превращений», где метаморфоза предусматривает кульминацию эмоционального напряжения, является болезненным процессом, Эрос Овидия окрашен грустью и жалостью. Однако в своей поэме впервые в античной</p>

		<p>литературе поэт утверждает любовь-взаимопонимание на примерах многих превращений. Эрос Овидия в ранних произведениях начинался с libido, а в «Метаморфозах» завершился вселенской любовью ко всему сущему. Поэт воспекает вечное гармоничное постоянство, характерное для сознания древних греков и римлян.</p>
Адреса, телефон (факс), e-mail		<p>м. Миколаїв, Проспект Центральний, буд. 177, кв. 63 моб. тел. 0977927507 Lyudmilamay1@gmail.com</p>
Примітки		